

phía sau như mù mắt, không biết đâu mà lần! Khi phát hiện xe vận tải hay vị trí địch, Covey sẽ lao xuống đánh dấu bằng rocket khói, rồi liên lạc với các phi tuần:

- Sandy, đây Covey.
- Mục tiêu ngay khói đỏ.
- Đánh hướng Bắc xuống Nam.
- Bạn hữu còn rất gần.

Chỉ cần nói sai vài chục mét là bom sẽ rơi ngay đầu quân toán xâm nhập mình. Cho nên Covey không chỉ cần gan lì. Họ phải cực kỳ lạnh đầu và nhạy bén. Nhiều toán Nha kỹ thuật kể lại:

- Nghe tiếng Covey trên đầu là biết còn hy vọng sống.

Chưa hết, họ là Thiên Thần của những toán mất tích, hay nhân viên toán thất lạc! Covey bay cả tháng trời để tìm mọi dấu vết... Nhiệm vụ đau tim nhất của Covey... là cứu người. Một toán thám báo 6 người bị lộ giữa rừng Lào. Địch bao vây bốn phía. Máy PRC-25 chỉ còn pin yếu. Tiếng gọi vang trong máy:

- Covey, tụi tôi sắp hết đạn.

Lúc đó Covey là đôi mắt duy nhất trên trời. Họ bay vòng ngay trên đầu địch để tìm vị trí toán bạn. Rồi điều động:

Trực thăng bóc ra, phản lực yểm trợ, gunship AC-130.

Có những phi công và Covey bay lì trên vùng nguy hiểm hàng giờ dù biết dưới kia cả rừng súng đang chờ mình. Nhiều người bị bắn rơi, nhiều người không trở về.

Bây giờ Trung úy Lê Văn Hữu (Hữu Râu), cũng vừa bay chuyến cuối.

Anh em nhắc lại những ngày cũ, những lần anh Covey giữa trời đạn. Có người nói nhỏ:

– Mấy ông Covey gan thiệt!

– Ừ, gan thiệt!

Vì họ trên một chiếc phi cơ nhỏ xíu, ngay trên đầu cả một vùng chiến tranh. Không có áo giáp dày. Không tốc độ siêu âm. Không hỏa tiễn tối tân. Chỉ có đôi mắt, máy truyền tin... và trái tim rất lớn.

Hôm qua anh em vừa chia tay Hữu Râu. Một cánh chim già cuối cùng rồi cũng khép lại giữa trời đời. Nhưng với những toán viên Nha kỹ thuật, từng nằm dưới rừng sâu nghe tiếng gọi “Covey” đang tới thì những phi công FAC ấy, vẫn nằm trong lòng của anh em Nha kỹ thuật.

Có rất nhiều Covey! Họ vẫn còn bay đâu đó... trên dãy Trường Sơn đầy khói lửa năm xưa.

HỮU RÂU, BAY LẦN CUỐI CHO ANH EM

Đêm Bắc Cali lạnh hơn mọi bữa. Quán nhỏ của anh em lính già nằm nép bên con đường vắng. Bia còn đầy trên bàn mà chẳng ai muốn uống thêm.

Tối qua, Lê Văn Hữu, thằng anh em cùng màu áo, người mà tụi bạn già vẫn gọi là Hữu Râu, vừa chia tay anh em sau lần gặp hiếm hoi. Mấy chục năm rồi mới đông đủ như vậy. Những mái đầu bạc ngồi quanh nhau, kể lại chuyện của một thời mà mạng sống nhẹ hơn điều thuốc cháy dở. Người ta nhắc lại chuyện Hữu từng bay Covey cho Sở Liên Lạc. Nhắc Chiến Đoàn 2. Nhắc Chiến Đoàn 3 xung kích. Nhắc những chuyến bay thấp tới mức nhìn rõ mặt lính dưới rừng. Có thằng cười nói:

– Hồi đó thằng Hữu Râu bay thấp thấy mẹ, tưởng nó muốn cạo đầu luôn ngọn cây.

Cả bàn bật cười. Hữu cũng cười. Nhưng ánh mắt hấn xa lắm... Xa như đang nhìn về một bãi đáp nào đó phủ đầy khói súng của hơn nửa thế kỷ trước. Rồi hấn chậm chậm nói:

– Tụi mình còn ngồi đây được... là may mắn hơn nhiều anh em rồi.

Câu nói làm cả bàn im bật. Không ai dám nhìn ai lâu.

Bởi ai cũng nhớ, nhớ những thằng đã nằm lại trong rừng sâu, nhớ tiếng gọi nhau trên tần số ngắt quãng, nhớ những chiếc trực thăng bay vào mà không bay ra nữa.... Ngoài parking, gió Bắc Cali thổi lạnh buốt. Mấy ông già lính đứng ôm nhau chia tay. Không còn kiêu đập vai mạnh bạo ngày xưa nữa. Chỉ là những cái ôm thật chặt như sợ lần sau không còn gặp lại.

Hữu Râu vuốt chòm râu bạc, cười nhẹ:

– Thôi tụi bây, tao về.

Một thằng nghẹn giọng:

– Mai mốt còn nhảy dù nữa không mày?

Hữu nhìn lên bầu trời đen ngoài xa, rất lâu, rồi hấn đáp nhỏ, giọng khàn như tiếng rotor cũ:

– Chắc... khép dù được rồi.

Không hiểu sao, ngay câu đó, mắt nhiều thằng đỏ lên.

Bởi anh em đều hiểu. “Khép dù” không phải chỉ là thôi nhảy nữa, mà là khép lại một thời trai trẻ đầy lửa đạn.

Khép lại những chuyến bay sống chết. Khép lại những ngày mang phù hiệu Nha kỹ thuật trên vai mà sống nhanh hơn người khác một đời.

Sáng nay, bãi cỏ Bắc Cali còn đọng sương. Chiếc dù trắng của Hữu nằm gập gọn bên cạnh chiếc xe cũ.

Không còn tung bay giữa trời nữa, như chính cuộc đời của những người lính già, sau bao năm giông bão, cuối cùng cũng chịu nằm yên.

Nhưng với anh em, Hữu Râu sẽ mãi là cánh chim Covey năm nào. Một thằng bạn cùng màu áo, bay qua lửa đạn, bay qua sinh tử, bay luôn vào ký ức của những người còn sống sót. Để mỗi lần nhớ lại... Nước mắt của những thằng lính già vẫn âm thầm rơi giữa một chiều Bắc Cali lạnh buốt.

Phạm Sơn Liêm

May 23/2026

nguồn: [blog người phương nam](#)

Nguồn: Internet eMail by kb chuyển

*Đăng ngày thứ Hai, June 15, 2026
tkd, Khoa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*